

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

Ławnik SN Mariusz Wilczyński

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale obwinionego X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego w C. w stanie spoczynku oraz SSO P. G. - Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w T.,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 10 kwietnia 2025 r. odwołania obwinionego od wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2024 r., sygn. akt I ZSK 6/23

I. zaskarżony wyrok utrzymać w mocy;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

[M. T.]

Tomasz Demendecki Wiesław Kozielewicz Mariusz Wilczyński

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w [...] uchwałą z 14 stycznia 2016 r. zezwolił na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego w C. w stanie spoczynku X. Y.

do odpowiedzialności karnej za to, że: w okresie od 1978 r. do sierpnia 2014 r. w W., N., G. i W1. znęcał się psychicznie nad swoją żoną J. B. w ten sposób, że bezpośrednio i za pośrednictwem telefonu poniżał wymienioną przez określanie słowami wulgarnymi i obraźliwymi, oraz znęcał się fizycznie w ten sposób, że wielokrotnie naruszał nietykalność cielesną wymienionej przez bicie pięściami po twarzy i po głowie, przewracanie na podłogę i kopanie po całym ciele, duszenie, a nadto popychanie, szarpanie, wypychanie z samochodu na jezdnię i następnie kopanie i spowodowanie w lutym 2014 r. w W. przez uderzenie wazonem w nos złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów dolnych i zwichnięciem przegrody na stronę lewą, tj. naruszenia czynności narządu ciała, tj. drożności nosa na okres powyżej 7 dni w rozumieniu Kodeksu karnego, a nadto spowodowanie w dniu 24 czerwca 2014 r. w G. – przez szarpanie za ramiona i przedramiona, rzucenie pokrzywdzonej na łóżko i ścianę – zasinienia ramienia lewego i lewego nadgarstka i palca I tej ręki, zasinienia ramienia lewego i lewego nadgarstka, zasinienia uda prawego, naruszających czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni w rozumieniu Kodeksu karnego, oraz spowodowanie w dniu 18 sierpnia 2014 r. w W. przez popchnięcie i spowodowanie upadku, a następnie kilkakrotne kopnięcie w tułów obrażeń ciała w postaci zasinienia okolicy talerza lewej kości biodrowej, stłuczenia żeber VII, VIII i IX po stronie lewej poniżej łopatki oraz okolicy lewego talerza kości biodrowej, naruszających czynności narządów ruchu na okres poniżej 7 dni w rozumieniu Kodeksu karnego, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. i z art. 157 § 1 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

Uchwała ta została utrzymana w mocy uchwałą Sądu Najwyższego z 16 maja 2016 r., sygn. akt SNO 17/16.

Wyrokiem z 7 czerwca 2022 r., wydanym w sprawie o sygn. akt [...], Sąd Okręgowy w B. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z 25 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]), którym Sąd uznał oskarżonego X. Y. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś na podstawie art. 207 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Postanowieniem z 23 maja 2023 r., sygn. akt [...], Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną przez obrońcę skazanego X. Y. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z 7 czerwca 2022 r., sygn. akt [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt [...].

W dniu 14 grudnia 2022 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w T. wniósł o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej sędziego Sądu Rejonowego w C. w stanie spoczyńku X. Y., obwinionego o to, że: w okresie od 1978 r. do sierpnia 2014 r. popełnił przestępstwo określone w art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., polegające na tym, że w W., N., G. i W1. znęcał się psychicznie nad swoją żoną J. B. w ten sposób, że bezpośrednio i za pośrednictwem telefonu poniżał wymienioną poprzez określanie słowami wulgarnymi i obraźliwymi oraz znęcał się fizycznie w ten sposób, że wielokrotnie naruszał nietykalność cielesną wymienionej poprzez bicie pięściami po twarzy i po głowie, przewracanie na podłogę i kopanie po całym ciele, duszenie, a nadto popychanie, szarpanie, wypychanie z samochodu na jezdnię i następnie kopanie wymienionej i spowodowanie w lutym 2014 r. w W., poprzez uderzenie wazonem w nos złamanie kości nosa z przemieszczeniem odłamków dolnych i zwichnięciem przegrody na stronę lewą, tj. naruszenie czynności narządu ciała, tj. drożności nosa na okres powyżej 7 dni w rozumieniu kodeksu karnego, a nadto spowodowanie w dniu 24 czerwca 2014 r. w G. poprzez szarpanie za ramiona i przedramiona, rzucanie pokrzywdzonej na łóżko i ścianę - zasinienia ramienia prawego oraz nadgarstka i palca I ręki, zasinienia ramienia lewego i lewego nadgarstka oraz zasinienia uda prawego, naruszających czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni w rozumieniu kodeksu karnego oraz spowodowanie w dniu 18 sierpnia 2014 r. w W. poprzez popchnięcie i spowodowanie upadku, a następnie kilkukrotne kopnięcie w tułów, obrażeń ciała w postaci zasinienia okolicy talerza lewej kości biodrowej, stłuczenia okolicy żeber VII, VIII i IX po stronie lewej poniżej łopatki oraz okolicy lewego talerza kości biodrowej, naruszając czynności narządów ruchu na okres poniżej 7 dni w rozumieniu kodeksu karnego, tj. o czyn z art. 107 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej powoływana jako: u.s.p.)

Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2024 r., sygn. akt I ZSK 6/23:

1. uznano obwinionego X. Y. winnym tego, że w okresie od 1978 r. do sierpnia 2014 r. popełnił przestępstwo określone w art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. polegające na tym, że w W., N., G. i W1. znęcał się psychicznie nad swoją żoną J. B. w ten sposób, że bezpośrednio i za pośrednictwem telefonu poniżał wymienioną poprzez określanie słowami wulgarnymi i obraźliwymi oraz znęcał się fizycznie w ten sposób, że wielokrotnie naruszał nietykalność cielesną wymienionej poprzez bicie pięściami po twarzy i po głowie, przewracanie na podłogę i kopanie po całym ciele, duszenie, a nadto popychanie, szarpanie, wypychanie z samochodu na jezdnię i następnie kopanie wymienionej i spowodowanie w lutym 2014 r. w W., poprzez uderzenie wazonem w nos złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamków dolnych i zwichnięciem przegrody na stronę lewą tj. naruszenie czynności narządu ciała tj. drożności nosa na okres powyżej 7 dni w rozumieniu kodeksu karnego, a nadto spowodowanie w dniu 24 czerwca 2014 r. w G. poprzez szarpanie za ramiona i przedramiona, rzucanie pokrzywdzonej na łóżko i ścianę - zasinienia ramienia prawego oraz nadgarstka i palca I ręki, zasinienia ramienia lewego i lewego nadgarstka oraz zasinienia uda prawego, naruszających czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni w rozumieniu kodeksu karnego oraz spowodowanie w dniu 18 sierpnia 2014 r. w W. poprzez popchnięcie i spowodowanie upadku, a następnie kilkukrotne kopnięcie w tułów, obrażeń ciała w postaci zasinienia okolicy talerza lewej kości biodrowej, stłuczenia okolicy żeber VII, VIII i IX po stronie lewej poniżej łopatki oraz okolicy lewego talerza kości biodrowej, naruszając czynności narządów ruchu na okres poniżej 7 dni w rozumieniu kodeksu karnego, czym uchybił godności urzędu sędziego, tj. czynu z art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p., przyjmując, że wyczerpuje on jednocześnie znamiona czynu zabronionego przewidzianego w art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2. na podstawie art. 104 § 3 pkt 4 w zw. z art. 104 § 2 u.s.p. wymierzono X. Y. karę pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia;

3. kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Odwołanie od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obwiniony, który zaskarżył je w całości na swoją korzyść, podnosząc:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, tj. art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k., wyrażającą się w tym, że Sąd Najwyższy orzekał w sprawie, pomimo że wniosek o rozpoznanie niniejszej sprawy dyscyplinarnej pochodził od nieuprawnionego oskarżyciela Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

W przypadku nieuwzględnienia powyższego zarzutu, obwiniony zarzucił zaskarżonemu rozstrzygnięciu:

II. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, tj.:

1. art. 338 § 1 i 2 k.p.k., wyrażającą się w tym, że Sąd Najwyższy orzekał w sprawie i wydał wyrok, pomimo niedoręczenia obwinionemu odpisu wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, co jednocześnie uniemożliwiło obwinionemu złożenie pisemnej odpowiedzi na ten wniosek, złożenia stosownych wyjaśnień i ewentualnie ustanowienia obrońcy, co przy braku znajomości jego treści miało się z celem;

2. art. 374 § 1 k.p.k. wyrażającą się w tym, że Sąd Najwyższy przeprowadził rozprawę bez udziału obwinionego w sytuacji, gdy nieobecność ta winna być uznana za usprawiedliwioną oraz rodzić konsekwencje zastosowania odpowiednio przepisu art. 378a § 1 - 3 k.p.k.;

3. art. 6 k.p.k. i art. 42 ust. 2 Konstytucji RP przez pozbawienie obwinionego prawa do obrony oraz wyrażonej w art. 4 k. p. k. zasady obiektywizmu poprzez nieuwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego, co stanowi jednocześnie naruszenie standardu rzetelnego procesu.

III. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 § 1, 2 i 2a pkt. 1), 2) i 7) k.k., polegającą na przyjęciu, że po stronie obwinionego nie zachodzą liczne okoliczności łagodzące oraz nieuwzględnieniu motywacji i sposobu zachowania się obwinionego, a także jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia i postępowania po popełnieniu przestępstwa, a nadto zachowania się pokrzywdzonej, zarówno w okresie wspólnego zamieszkiwania, stanowiącego znaczne przyczynienie się do przestępstwa stwierdzonego wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia z 25 lutego 2021 r., wydanym w sprawie sygn. akt [...], co miało niewątpliwie wpływ na wymiar orzeczonej kary tym wyrokiem, nie tylko

w dolnych granicach zagrożenia, ale również na warunkowym zawieszeniu jej wykonania, jak również jej postępowania wobec obwinionego i najbliższych członków rodziny po wydaniu tego wyroku,

IV. orzeczenie rażąco niewspółmiernej kary dyscyplinarnej oraz nieuwzględniającej w stosunku do obwinionego zasad humanitaryzmu (art. 3 k. k. i art. 438 pkt. 1a w zw. 128 u.s.p.).

Formułując zarzut z punktu I obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w sprawie. W konsekwencji natomiast zarzutów podniesionych w pkt. II., III. i IV. wniósł o wysłuchanie wyjaśnień obwinionego na rozprawie przed sądem odwoławczym oraz na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów art. 427 § 1, art. 437 §1 i 2 k.p.k., a przede wszystkim art. 440 k.p.k., o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez orzeczenie kary dyscyplinarnej w łagodniejszym wymiarze bądź o uchylenie orzeczenia sądu I instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w T. wskazał, iż powyższe nie zasługuje na uwzględnienie, wnosząc o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Obwiniony, ustosunkowując się do powyższej odpowiedzi, pismem z dnia 26 marca 2025 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Odwołanie obwinionego, wobec niezasadności wszystkich z podniesionych w nim zarzutów, nie mogło doprowadzić do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym.

Poczynając od sformułowanego w punkcie I odwołania zarzutu negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela wskazać należy, iż nie zasługiwał on na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom obwinionego wniosek o wyłączenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w T. został rozpoznany postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych w dniu 27 października 2022 r., sygn. akt [...], w

którym to nie uwzględniono postulatów obwinionego o wyłączenie sędziego L. G. od udziału w sprawie o sygn. akt [...]. Następnie, postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z dnia 19 lipca 2023 r., sygn. akt [...], ponowny wniosek obwinionego o wyłączenie sędziego L. G. od rozpoznania sprawy o sygn. akt [...] pozostawiono bez rozpoznania, wskazując, iż wobec upływu kadencji sędziego L. G. jest on bezprzedmiotowy. Sędzia L. G. był zatem w pełni uprawniony do złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej w niniejszej sprawie, gdyż w sposób prawidłowy został wyznaczony do pełnienia funkcji Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w T. Okoliczność, że skarżący w toku postępowania składał wnioski o wyłączenie wymienionego sędziego od rozpoznania sprawy oraz subiektywna ocena łączącej go z nim relacji w żadnej mierze nie może skutkować powzięciem przekonania, że był on nieuprawniony do sporządzenia i podpisania wniosku o rozpoznanie sprawy, a argumentacja zaprezentowana przez obwinionego w tym zakresie nie znajduje jakichkolwiek podstaw do aprobaty.

Niezasadny okazał się również zarzut dotyczący nedoręczenia obwinionemu odpisu wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej. Weryfikacja akt sprawy jednoznacznie wskazuje bowiem, że na etapie postępowania dyscyplinarnego odpis wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej został doręczony obwinionemu na mocy zarządzenia z dnia 15 października 2023 r. (k. 195,196) w dniu 21 listopada 2023 r. (k. 205). Niezależnie od powyższego wskazać przy tym należy, iż ewentualny brak doręczenia obwinionemu egzemplarza wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej nie mógł mieć wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia, gdyż skarżący w toku całego postępowania dyscyplinarnego wiedział, jaki jest jego przedmiot i jakie zachowanie zarzuca mu się w postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym. Zauważyć jednocześnie należy, że skarżący odebrał osobiście odpis postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w T. z dnia 12 września 2022 roku, w którym wszczęto przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne i przedstawiono zarzut dyscyplinarny, zasadniczo tożsamy z zarzutem sformułowanym następnie we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej. Nie sposób stwierdzić również przeszkód faktycznych bądź prawnych,

aby obwiniony stawiał się na rozprawie przed sądem dyscyplinarnym, złożył wyjaśnienia oraz wnioski dowodowe, czy też ustanowił obrońcę z wyboru.

Z powyższych zatem przyczyn na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut obwinionego, oscylujący wokół pozbawienia obwinionego prawa do obrony.

Za nietrafny uznać należało następnie zarzut obrazy art. 374 § 1 k.p.k., które to uchybienie obwiniony upatrywał w przeprowadzeniu rozprawy przed sądem meriti bez udziału obwinionego. Weryfikacja przebiegu postępowania wskazuje natomiast, iż obwiniony został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, natomiast fakt rozpoznania jego wniosku o zniesienie terminu rozprawy, uzasadniany podniesioną przez obwinionego polemiką w zakresie właściwości miejscowej, na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2024 r. nie stanowi uchybienia procesowego, które mogło wpłynąć na prawidłowość rozstrzygnięcia. Zaznaczenia wymaga przy tym, iż dla skuteczności zarzutu odwoławczego wymagane jest również wykazanie możliwego wpływu na treść orzeczenia, któremu to obowiązкови obwiniony nie sprostął. Podkreślić należy przy tym, iż Sąd Najwyższy odniósł się do wniosku obwinionego o odroczenie rozprawy, w pełni trafnie uznając, że nie jest on uzasadniony z uwagi na brak jakiegokolwiek podstawy faktycznej i prawnej do jego uwzględnienia.

Na aprobatę nie zasługiwały również zarzuty odwoławcze sformułowane w punkcie III i IV. Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości. Wyrokiem z 7 czerwca 2022 r., sygn. akt [...], Sąd Okręgowy w B. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z 25 lutego 2021 r., sygn. [...], którym uznano oskarżonego X. Y. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazano go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zawieszając na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo na okres 3 lat próby. Postanowieniem z 23 maja 2023 r., sygn. akt [...], Sąd Najwyższy oddalił następnie jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną przez obrońcę skazanego X. Y. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z 7 czerwca 2022 r., sygn. akt [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt [...]. Wyrok sądu karnego w zakresie, w jakim dokonano w nim przypisania obwinionemu w postępowaniu

dyscyplinarnym przestępstwa, jest dla sądu dyscyplinarnego wiążący. Postępowanie dyscyplinarne nie jest tożsame z postępowaniem karnym, a sąd dyscyplinarny nie posiada legitymacji do orzekania o tym czy czyn zarzucany sędziemu stanowi przestępstwo. Związany jest on domniemaniem niewinności obwinionego, które obalone może jednak zostać prawomocnym wyrokiem skazującym wydanym przez sąd karny. Innymi słowy, sąd dyscyplinarny nie może uznać, że obwiniony nie popełnił przestępstwa, za które został skazany.

Przypomnieć w tym miejscu wymaga również, iż zarzut obrazy prawa materialnego - co do zasady - nie może dotyczyć dyrektyw sądowego wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 k.k. Przepis ten nie ma bowiem charakteru normy stanowczej, gdyż nie zobowiązuje sądu do określonego zachowania, pozostawiając mu swobodę orzekania w zakresie zastosowanego stopnia represji karnej. W wypadku więc kwestionowania przez skarżącego wymiaru kary z uwagi na nieprawidłową ocenę zawartych w art. 53 § 1 k.k. dyrektyw albo okoliczności dotyczących wymiaru kary zarzut odwoławczy powinien dotyczyć rażącej niewspółmierności kary. Z pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia w sposób niebudzący wątpliwości wynikają natomiast okoliczności wzięte przez pod uwagę przy wymiarze kary orzeczonej wobec obwinionego.

Poprzedzając natomiast ocenę sformułowanego jednocześnie zarzutu określonego w art. 438 pkt 4 k.p.k. podkreślić należy, iż rażąca niewspółmierność kary, o którym stanowi wspomniany uprzednio przepis, jest pojęciem niezdefiniowanym przez ustawodawcę, którego treść wypełnia orzecznictwo. W judykaturze ugruntowany jest natomiast pogląd, iż powyższa winna być rozumiana jako znaczna, wyraźna i oczywista, a więc niedająca się zaakceptować dysproporcja między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, tj. karą, jaką należy wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Za rażąco niewspółmierną uznaje się przy tym karę, która "nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara

ma osiągnąć w stosunku do skazanego” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2012 r., SNO 39/12, Lex nr 1403915).

Nieakceptowalna dysproporcja orzeczonej kary i jej ewidentna niesprawiedliwość ma zatem miejsce w postępowaniu dyscyplinarnym w sytuacji, gdy powyższa nie przystaje do okoliczności sprawy, nie uwzględnia stopnia zawinienia obwinionego oraz szkodliwości czynu w ujęciu zarówno korporacyjnym, jak i dla wymiaru sprawiedliwości, a w konsekwencji nie spełnia pokładanych w niej celów. Formułowanie zarzutu wskazanego w art. 438 pkt 4 k.p.k. musi natomiast wiązać się z wykazaniem, że kara wymierzona przez sąd I instancji nie uwzględnia w wystarczającym stopniu ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar - tak łagodzących, jak i przemawiających za przyjęciem surowszej represji karnej (odpowiednio: dyscyplinarnej).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż orzeczona przez sąd *meriti* kara nie stanowi rażąco surowej reakcji dyscyplinarnej, a podnoszone przez obwinionego okoliczności (m.in. „przyczynienie się byłej małżonki do przestępstwa) nie sposób zakwalifikować jako łagodzące. Wbrew twierdzeniom obwinionego przyjęte przez sąd I instancji rozstrzygnięcie uznać należy za wolne od cech niewspółmierności, rozumianej w aspekcie nadmiernej surowości przyjętej reakcji dyscyplinarnej. Obwiniony w swoim odwołaniu zdecydowanie przecenia wartość okoliczności łagodzących, jakie związane są z przebiegiem jego służby, a także z relacją z byłą małżonką.

Sąd *a quo* w pełni prawidłowo poczynił ustalenia faktyczne, które Sąd Najwyższy w całości aprobuje, a kształtując wymiar kary uwzględnił we właściwy sposób charakter, czasokres i wielokrotność przewinienia oraz stopnia zawinienia obwinionego. Powyższa koresponduje jednocześnie z wysokim stopniem szkodliwości przypisanego obwinionemu czynu i realizuje cele kary w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej. Obwiniony, mimo prawomocnego skazania wyrokiem karnym, wciąż zdaje się nie dostrzegać w swoim zachowaniu jakichkolwiek nieprawidłowości, skupiając się na usprawiedliwianiu swego nagannego postępowania postawą byłej małżonki. Obwiniony przez ponad 36 lat dopuszczał się zachowań w sposób ewidentny przynoszących ujmę godności sędziego

i naruszających obowiązki określone w ślubowaniu oraz zasadach etyki zawodowej sędziów. Postępowanie sędziego niewątpliwie ocenić należy nie tylko jako uchylające zasadom sędziowskiego etosu, lecz naruszające godność innych osób i czyniące wbrew nie tyle podwyższonym standardom zachowania oczekiwanych od osób pełniących urząd sędziego, co podstawowym zasadom kultury, współżycia społecznego i relacjom międzyludzkim, kreując przez znaczący czas niewątpliwie skrajnie negatywny obraz urzędu sędziego i wymiaru sprawiedliwości.

Odnosząc się to podnoszonej przez obwinionego „działania obwinionego dla dobra polskiego wymiaru sprawiedliwości” wskazać należy, iż nienaganna służba stanowi normę wymaganą od każdego sędziego i oczekiwany standard w zachowaniu sędziego, a nie okoliczność godną szczególnego traktowania, bądź uprawniającą do upatrywania w niej czynnika łagodzącego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2014 r., SNO 14/14).

W odniesieniu do obwinionego nie wystąpiły zatem żadne szczególne okoliczności łagodzące, które przemawiałyby za odstąpieniem od wymierzenia najsurowszej kary dyscyplinarnej.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że pozbawiając obwinionego prawa do uposażenia, nie prowadzi to do pozbawienia go środków do życia z uwagi na możliwe do uzyskania uprawnienia w związku z emeryturą opartą na powszechnym systemie ubezpieczeń.

Prawidłowe zastosowanie dyrektyw wymiaru kary i całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu wskazuje zatem, iż wymierzona przez sąd meriti kara jest adekwatna do wagi przewinienia dyscyplinarnego oraz szkodliwości - tak korporacyjnej, jak i dla wymiaru sprawiedliwości.

O kosztach postępowania odwoławczego sąd orzekł zgodnie z treścią art. 133 u.s.p.

[M. T.]

[r.g.]

Tomasz Demendecki Wiesław Kozielowicz Mariusz Wilczyński

